

A close-up, high-angle photograph of a person's eye. The eye is light-colored, possibly blue or green, and is looking slightly upwards and to the right. A circular graphic element, resembling a stylized 'C' or a ring, is superimposed over the pupil. The skin around the eye is warm-toned and has a soft, slightly blurred texture. The overall lighting is warm and intimate.

sielonešė

STEPHENIE MEYER

BESTSELERIO SAULĖLYDIS AUTORĖ

PRIVERSTA

Iš netikėtumo Janui atvipo žandikaulis.

– K-ką?

– Paskui paaiškinsiu. Tai nesąžininga tavo atžvilgiu, bet... prašau. Tiesiog pabučiuok mane.

– Ir nepradėsi dėl to krimstis? O Melani? Ar nepasius?

– Janai! – pyktelėjau. – Prašau!

Apstulbęs jis apkabino mane per liemenį ir prisitraukė prie savęs. Atrodė toks sutrikęs, kad ėmiau abejoti, ar visa tai duos naudos. Man dabar mažiausiai rūpėjo romantika, tačiau jis veikiausiai kitaip jautėsi.

Janas užsimerkė ir ėmė pamažu lenktis prie manęs – įprotis. Vos prisilietęs lūpomis prie manųjų atsitraukė ir pažvelgė dar labiau nerimaudamas.

Niekas nepasikeitė.

– Ne, Janai, ne taip. Pabučiuok mane *iš tikrųjų*. Taip... kad *užsidirbtum* antausį. Ar supranti?

– Ne. Nesuprantu. Kas tau yra?

Apsivijau rankomis jo kaklą. Jaučiausi keistai, tarsi žengčiau į dar nepažintą žemę. Pasistiebiau ir lenkiau jo galvą žemyn, kol mūsų lūpos vėl susilietė.

Su kitomis rūšimis nieko gera iš to nebūtų išėję: niekas nebūtų leidę kūnui nustelbti proto. Kitų rūšių elgesio normos aiškiai apibrėžtos ir suskirstytos pagal svarbą.

Bet Janas buvo žmogus. Ir jo kūnas atsakė į mano bučinį.

Stipriai prisispaudžiau lūpomis prie jo ir pajutusi, kad sutrikęs ke-
tina mane atstumti, dar tvirčiau apglėbiau kaklą. Prisiminiau, kaip jis
pats bučiavo mane aną kartą ir pabandžiau jį lygiai taip pat įkai-
tinti. Nors ir nenorom, jo lūpos prasivėrė – supratau, kad jis pasidavė,
kad laimėjau, ir kūną užliejo svaigus virpulus. Sukandau apatinę lūpą
ir išgirdau, kaip Janui iš gerklės išsiveržia sunkiai slepiamas laukinis
urzgesys.

Daugiau nereikėjo jo vilioti. Viena ranka suėmė mano smakrą, kita
apkabino per liemenį ir taip prisispaudė, kad ėmė trūkti oro. Tyliai su-
vaitojau ir Janas atsakė tuo pačiu, tik jo dejonė buvo dusli ir gili kaip
iš bedugnės. Mūsų atodūšiai susipynė, kvėpavimas susiliejo. Praradęs
savitvardą jis užgulė mane dar stipriau, pajutau, kad į nugarą skaudžiai
įsiremia aštrus akmuo. Janas viską pamiršo ir apimtas nepasotinamos
aistros vis labiau spaudėsi. Jaučiau jį kiekviena savo kūno ląstele.

Visame pasaulyje likome tik mudu du, niekas, jokia jėga nebūtų pa-
jėgusi mūsų išskirti.

Tik aš ir Janas.

Tik mes vienu du.

Ir nieko daugiau.

Janas iškart pajuto, kai aš atvėsau. Tikriausiai pasąmonėje to laukė.
Vadinasi, neužsimiršo taip, kaip įsivaizdavau. Užgeso vos pajutęs, kad
mano rankos suglebo, tačiau veido neatitraukė, nosies galiuku švelniai
kuteno man nosį.

Mano rankos nusviro ir jis sunkiai atsiduso. Paleido mano liemenį
ir švelniai apglėbė kaklą.

– Dabar paaiškink, – tepasakė.

– Jos nėra, – sušnibždėjau, balsas iš jaudulio vis dar virpėjo. – Ne-
galiu jos rasti. Net dabar.

– Melani?

– Negirdžiu jos! Janai, kaip galiu grįžti pas Džeimį? Jis supras, kad
meluoju! Negaliu prisipažinti, kad pamečiau jo seserį! Jis serga! Kaip
jam tai pasakyti?! Iš sielvarto jis dar labiau įsiligos. Aš...

Janas prispaudė pirštus man prie lūpų.

– Ššš, nusiramink. Pagalvok, kada paskutinį kartą girdėjai ją kalbant.

– Ak, Janai! Po to, kai pamačiau... kai pamačiau visa tai ligoninėje. Ji bandė juos apginti... aš pradėjau ant jos rėkti... ir... liečiau dingti, išnykti! Nuo tada jos negirdėjau. Aš jos nerandu!

– Ša, Klaja, nusiramink, – meiliai sušnibždėjo glostydamas spindinčiomis akimis. – O dabar gerai pamąstyk, ko iš tikrųjų trokšti. Žinau, kad nenori nuliūdinti Džeimio, tačiau jis pasitaisys, nors ir kas būtų. Todėl pasvarstyk, ar nebūtų geriau, bent jau tau, jei...

– Ne! Aš negaliu sunaikinti Melani! Negaliu. Tai būtų siaubinga. Tapčiau tokia pat pabaisa!

– Gerai, gerai, suprantu. Ššš. Vadinasi, turime ją rasti.

Pradėjau kaip pamišusi kinkuoti galva.

– Tada... – jis sunkiai atsiduso. – Tada... reikia, kad jausmai aptemdytų tau protą, ar ne?

– Nesuprantu tavęs.

Puikiai supratau, tik bijojau tai pripažinti.

Bučiuoti Janą yra viena. Tuos bučinius netgi pavadinčiau maloniais, jei dabar manęs taip nekamuotų nerimas. Tačiau sudėtingesniau išbandymui aš nebuvo pasirengusi. Ir kaip galėčiau? Melani stačiai pasiusų, jei taip pasinaudočiau jos kūnu. Ar tikrai tai vienintelis būdas ją susigrąžinti? O Janas? Juk tada jį be galo įskaudinčiau.

– Grįšiu po sekundės, – pažadėjo Janas. – *Niekur* neik.

Dėl tikrumo dar prispaudė mane prie sienos ir išnyko tunelio tamsoje.

Vos susilaikiau nenubėgusi jam pavymui. Troškau sekti iš paskos, kad žinočiau, kur eina ir ką ketina daryti. Pirmiausia reikėjo pasikalbėti, viską apmąstyti. Bet neturėjau tam laiko. Manęs laukė Džeimis ir anksčiau ar vėliau jis paklaus apie Melani. Nesugebėsiu jam sumeluoti. Ne, iš tikrųjų jis laukė visai ne manęs, o Melani. Ką aš padariau? O jeigu ji dingto? Visiems laikams?

– Mel! Ak, Mel, grįžk! Melani, tu reikalinga Džeimiui. Ne aš – tu jam reikalinga. Mel, jis serga. Ar girdi mane, Mel? Ar girdi, ką sakau?! Jis serga!

Kalbėjau su savimi, žodžius sugėrė slopi tunelio tyla.

Rankos tirtėjo iš baimės ir įtampos. Ilgiau laukti neturėjau jėgų. Nerimas vis kaupėsi ir nuodijo ląstelę po ląstelės. Jei dar kiek čia pas-tovėsiu, išprotėsiu.

Tą akimirką išgirdau žingsnius. Ir balsus: Janas grįžo ne vienas. Su-trikau taip, kad apskritai apie nieką negalėjau mąstyti.

– Tiesiog galvok, kad tai dar vienas... bandymas, – išgirdau sakant Janą.

– Gal kuoktelėjai? – subliuvo Džaredas. – Ar čia vienas iš tavo ne-sveikų juokelių?

Širdis nusirito į kulnus.

Kad jausmai aptemdytų protą. *Štai* ką jis turėjo omeny.

Kraujas suplūdo į skruostus, užkaitau smarkiau nei karštinės ka-muojamo Džeimio veidelis. Kodėl Janas taip su manimi elgiasi? Vos susilaikiau nepabėgusi, nepasislėpusi kur nors, kur niekas manęs ne-rastų. Niekas niekada, kur iš užmaršties neištrauktų joks prožektoriaus spindulys. Bet kojos drebėjo taip, kad negalėjau žengti nė žingsnio.

Janą su Džaredu pamačiau vos jiems įžengus į aštuonkojišką tune-lių sankirtą. Jano veidas buvo tarsi iškaltas iš akmens, vieną ranką laikė uždėjęs Džaredui ant peties ir beveik stumtė stūmė į priekį. Šis piktai ir nepatikliai spoksojo į Janą.

– Čionai, – tarė Janas vesdamas Džaredą prie manęs. Prisispaudžiau prie uolos, įmanydama būčiau į ją sulindusi.

Pamatęs mane, apmirusią iš baimės, Džaredas sustojo.

– Klaja, kas čia dedasi?

Priekaištingai dėbtelėjau į Janą ir pabandžiau pažvelgti Džaredui į akis.

Bet nesugebėjau. Vietoje to įsispoksojau į jo pėdas.

– Aš pamečiau Melani, – sukuštėjau.

– *Pametei?*

Linktelėjau apimta siaubo.

– Kaip tai atsitiko? – jo balsas buvo ledinis ir aštrus kaip šiaurės vėjas.

– Nežinau. Norėjau, kad ji užtiltų... bet ji visuomet grįždavo... iki šiol visada... o dabar... aš jos negirdžiu... ir Džeimis...

– Ji dingo? – kad ir kaip stengėsi, nesugebėjo nuslėpti kančios. Ji buvo baisi.

– Nežinau. Aš jos nejaučiu.

Sunkus atodūsis.

– Kodėl Janas mano, kad turėčiau tave pabučiuoti?

– Ne *mane*, – sušnarėjau vos girdimai. – Pabučiuok ją. Tada, kai bučiavai mus... pirmą kartą... ji taip įsiuto... buvo tokia gyva... Galbūt... Ne. Neprivalai to daryti. Pabandysiu pati ją rasti.

Vis dar žiūrėjau į jo kojas ir pamačiau, kad jis žingtelėjo artyn.

– Manai, jeigu ją pabučiuosiu...

Negalėjau net linktelėti. Oras įstrigo gerklėje.

Iki skausmo pažįstamos rankos perbraukė per kaklą ir apglėbė pečius. Širdis ėmė garsiai daužytis, išsigandau, kad Džaredas gali išgirsti.

Degino gėda, kad jis taip yra priverstas mane liesti. O jei Džaredas mano, kad viską sugalvojo ne Janas, o aš?

O Janas? Nejau stovi ir žiūri? Kaip jis gali tai išverti?

Viena ranka – atmintinai žinojau, ką jis darys, – nuslydo žemyn iki riešo palikdama liepsnojančią pėdsaką. Kitos pirštais – taip, kaip būdavo visada, – suėmė mano smakrą ir pakėlė veidą.

Prisiglaudė vienu skruostu, kraujas užkaito, ir sušnibždėjo tiesiai į ausį:

– Melani. Žinau, kad tu čia. Grįžk pas mane.

Jo skruostas nučiuožė žemyn. Džaredas kiek pakreipė mano veidą ir lūpomis užspaudė burną.

Jis *stengėsi* bučiuoti švelniai. Tikrai stengėsi. Tačiau jo ketinimai kaip ir aną kartą nuėjo perniek.

Tas prisilietimas buvo tarsi žiežirba: mano kūnas, išsiilgęs jo glamonių, akimirksniu užsiliepsnojo. Džaredas buvo visur, tarsi sakingas balzamas pripildė kiekvieną ląstelę. Jo pirštai buvo kaip dagčiai – kur braukė, oda įkaito taip, kad liko žioruojantis pėdsakas. Jo goslios lūpos skanavo mano veidą tarsi medų, kiekvieną jo lopinėlių. Aštrus akmuo

vėl įsirežė į nugarą, bet dabar nejaučiau skausmo – viską užgožė liepsnojanti aistra.

Panėriau pirštus jam į plaukus ir stipriai sugniaužusi dar arčiau prisitraukiau jo veidą. Pamiršusi gėdą kojomis apsvijau liemenį. Mūsų liežuviai susipynė lyg dvi gyvatės ir mano protas pasidavė aistrai, begaliniam mane apsėdusiam troškimui.

Atsiplėšęs nuo mano lūpų jis vėl prigludo prie ausies.

– Melani Straider! – sugrumėjo lyg pavasarinis griaustinis. – Tu nepaliksi manęs! Jei mane myli, pasakyk tai! *Įrodyk!* Po velnių, Mel! Grįžk! Aš negaliu be tavęs gyventi!

Ir vėl įsisiurbė man į lūpas kaip siautulingas gaivalas.

„Ak“, – vos girdimai sudejavo kažkur sąmonės užkaboriuose.

Bet aš jos nepasitikau. Ir nepasveikinau – degiau apimta nevaldomos liepsnos.

Ir ta liepsna pradegino taką net iki Melani, iki to mažutyčio kampeilio, kur ji merdėjo netekusi jėgų.

Abiem rankomis sugniaužiau Džaredo marškinėlius ir sukėliau aukštyn. Dabar jos man sakė, ką daryti. Geležiniai jo gniaužtai susirakino man už nugaros taip stipriai, kad atėmė kvapą.

„Džaredai?“ – sušnibždėjo Melani. Bandė susivokti, kur esanti, tik kad bendras mūsų protas buvo toks susidrumstęs, jog vargiai ką besusigaudysi.

Delnais jaučiau, kaip įsitempia jo pilvo raumenys, jis vis smarkiau spaudėsi prie manęs, vos netraiškė plaštakų.

„Kas? Kur...“ – kamavosi Melani pamažu nirdama iš užmaršties.

Akimirkai atsiplėšiau nuo jo, kad įkvėpčiau oro, ir jo lūpos nuslydo kaklu žemyn. Degantį veidą panardinau Džaredo plaukuose ir gėriau į save jo kvapą negalėdama pasisotinti.

„Džaredai! Džaredai! NE!“

Leidau jai užvaldyti savo rankas pasąmonės dalele blankiai suvokdama, kad kaip tik to dabar reikia. Rankos ant jo liemens pritvinko pykčio, atitekėjusio kartu su krauju, nagai įsikirto į odą, skaudžiai perdrėskė. Aš taip Džaredą stūmiau, kad jis net kelis žingsnius palėkė atgal.

– NE! – mano lūpomis sušuko ji.

Prišokęs Džaredas suėmė rankas ir pajutęs, kad manęs nebelaiko kojos, atrėmė į sieną. Ėmiau smukti nebeištverdama esybę draskančių prieštaravimų.

– Mel! Mel!

– Ką tu *darai*?

Džaredas suvaitojo dusliu, gomuriniu balsu – jam palengvėjo.

– Žinojau, kad tu esi! Kad negalėjai išnykti. Ak, Mel.

Džaredas vėl įsisiurbė jai į lūpas, jai – ne man, nes dabar ji buvo stipresnė už mane. Abi pajutome sūrsvą jo ašarų skonį.

Tada ji jam įkando.

Džaredas atšoko ir aš be jėgų sukniubau ant grindinio.

Po minutės išgirdau jį juokiantis.

– Mano mergaitė! Vis dėlto tu radai ją, Klaja.

– Taip, – iškvėpiau.

„Kas per velnias, Klaja!“ – suriko ji ant manęs.

„Kur tu *buvai*? Ar bent nutuoki, kokį pragarą turėjau praeiti, kad tave surasčiau?“

„O taip, matau, kaip tu *kentėjai*.“

„Patikėk, dar prisikentėsim. Abi“, – pažadėjau jai. Buvęs sielvartas vėl sėlino atgal į širdį.

Ji greitai perbėgo mano mintimis.

„Džeimis?“

„Kaip tik tai ir bandžiau tau pasakyti. Jam tavęs reikia.“

„Tai kodėl mes ne su juo?“

„Jis dar per jaunas, kad matytų panašius vaizdus.“

Ji dar kartą peržiūrėjo nesususintus prisiminimus.

„O, čia dar ir Janas. Gerai, kad šią dalį praleidau.“

„Aš taip nerimavau. Nežinojau, ką daryti...“

„Cha, nieko tokio. Einam.“

– Mel? – paklausė Džaredas.

– Ji čia. Tik siunta. Ir nekantrauja pamatyti Džeimį.

Džaredas apkabino mane per liemenį ir pakėlė nuo žemės.

– Gali siautėti, kiek nori, Mel. Tik neišnyk.
„Kiek laiko buvau pradingusi?“
„Tris dienas.“
Dabar jos balsas sušnarėjo tyliau už vėją.
„O... kur aš buvau?“
„Tu nežinai?“
„Aš nieko... neprisimenu.“
Mes sudrebėjome.
– Ar gerai jautiesi? – paklausė Džaredas.
– Pusė bėdos.
– Ar tai ji pirma... kalbėjo su manimi... taip garsiai rėkė?
– Taip.
– Ar ji... ar gali leisti jai dar pakalbėti?
Atsidusau. Buvau ties išsekimo riba.
– Pabandyčiau, – ir užsimerkiau.
„Ar gali praeiti pro mane, išsiveržti į paviršių? – paklausiau jos. –
Ar gali su juo pasikalbėti?“
„Aš... Kaip? Pro kur?“
Mintyse susitraukiau į kamuoliuką palikdama jai laisvą kelią.
– Eikš, – sumurmėjau. – Pro čia.
Melani įtempė visas jėgas, bet nerado jokio tako.
Staiga mane vėl užgulė dusinančios Džaredo lūpos. Nustėrusi at-
simerkiau. Ir pamačiau, kad jo akys atmerktos, auksu išmarginti vyz-
džiai visai šalia, įbesti į mane.
Ji atkrugino mano galvą su tokia jėga, kad jei ne Džaredas, būčiau
nugriuvusi.
– Liaukis ją bučiavęs! Neliesk jos!
Jis išsišiepė ir apie akis vėl susimetė mielos raukšlėlės.
– Sveika, mažule.
„Nejuokinga.“
Šiaip ne taip atgavau kvapą.
– Ji sako, kad tai nejuokinga.
Džaredas tebelaikė mane apkabinęs per liemenį. Mus per liemenį.
Urve, kur susijungia visi tuneliai, buvo tuščia. Janas dingęs.

– Perspėju tave, Mel, – pasakė Džaredas vis dar plačiai šypsodamasis. Supratau, kad erzina. – Geriau lik čia, nes aš už save neatsakau. Nežinau, ko negalėčiau padaryti, kad tik tave susigrąžinčiau.

Tai išgirdusi sudrebėjau iš jaudulio.

„Pasakyk, kad jei dar kartą taip tave palies, aš jį pasmaugsiu.“

Melani grasinimas irgi tebuvo pokštas.

– Ji grasina pasmaugianti tave savo rankomis, – persakiau. – Manau, juokauja.

Džaredas nusikvatojo apsvaigęs iš laimės.

– Klaja, kokia tu rimtuolė!

– Tavo pokštai nejuokingi, – sumurmėjau. Tik ne man.

Jis vėl gardžiai nusikvatojo.

„Ak, – pasakė Melani. – Dabar matau, kad tu kenti.“

„Negalėjau leisti, kad Džeimis tai sužinotų.“

„Ačiū, kad sugrąžinai mane.“

„Aš niekada nesunaikinsiu tavęs, Melani. Atleisk, kad negaliu duoti daugiau.“

„Dėkui.“

– Ką ji sako?

– Šiaip... bandom susitaikyti.

– Kodėl ji neprakalbo anksčiau, kai leidai?

– Nežinau, Džaredai. Gal dėl to, kad mums dviem čia iš tikrųjų per ankšta. Regis, aš negaliu visiškai pasitraukti jai iš kelio. Kad tai įvyktų, turėčiau tarsi... sulaikyti kvapą... ne, ne tai... veikiau sustabdyti širdį. Bet aš negaliu liautis egzistavusi. Nežinau kaip.

Jis neatsakė. Man širdį užgulė sunkus akmuo. Įsivaizduoju, kaip jis apsidžiaugtų, jei *rasčiau* būdą tai padaryti.

Melani pabandė... ne, ji nepuolė man prieštarauti, bet pasistengė mane nuraminti, paguosti, atsargiai rinko žodžius, galėsiančius sušvelninti mano kančią. Tik žodžiai buvo ne tie.

„O Janas? Jis to neištvertų. Ir Džeimis tavęs pasiilgtų. Ir Džebas. Čia tu turi tiek draugų.“

„Ačiū.“

Džiaugiasi, kad pagaliau grįžome į savo kambarį. Užuoat pradėjusi žliumbti, privalėjau galvoti ir apie kitką. Dabar ne laikas savęs gailėtis. Šią akimirką buvo daug svarbesnių dalykų nei mano širdis, ir vėl sudaužyta į šipulius.